

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLEGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2

15. JANUAR 1925

74. AARGANG

JESU KRISTI SONOFFER.

Symboliseret i Jødernes Paaske og Herrens Nadver.

(Tale af Ældste Orson F. Whitney af de Tolvs Raad.)

(Fortsat fra Side 6.)

I Mose Dage blev en anden Paamindelse given om det store Offer, som endnu var i Vente. Ifølge Befaling fra Gud gennem Israels Leder, skulde enhver jødisk Familie Aftenen før deres Udgang af Ægypten slagte et hvidt Lam, uden Plet eller Lyde, og stryge dets Blod paa Dorstolperne. Det blev dem da lovet, at Dodens Engel, der skulde ihjelslaa den Førstefødte i enhver ægyptisk Familie som en Straf til Nationen for dens Grusomhed mod Herrens Folk, skulde gaa de Huse forbi, hvor dette Mærke fandtes. Det pletfri Lam er typisk af den syndefri Guds Son, og Blodet symboliserer Udgydelsen af denne Uskyldiges Blod for Menneskenes Synder. Ikke et Ben i Paaskelammet maatte brydes, og det skulde ristes paa et Spid, to Stykker Træ lagt over Kors, en profetisk Antydning af Maaden, hvorpaa Frelseren skulde dø. Det skulde spises med bitre Bær og usyret Brod, og de, som deltog i Maaltidet, skulde

være klædt paa som til en Rejse. Efter Maaltidet skulde det tiloversblevne indsamles og brændes.

Disse Enkeltheder var alle Dele af en profetisk Symbolisme, hvis Genstand endnu var i Fremtidens Skod. Paaskefesten symboliserede Israels Udfrielse fra Ægyptens Trældom, og i videre Betydning pegede den hen paa Verdens Udfrielse af Syndens og Dødens Baand. Moses, der indstiftede den under guddommelig Vejledning, var en Type paa den store Befrier, der sommetider hentydes til som en Mand lig Moses. De bitre Bær, der skulde spises sammen med det ristede Kod, betegnede Trældommens eller Dødens Bitterhed, og det usyrede Brod gav et Udtryk for den Hastighed, hvormed Udgangen af Ægypten foregik.

Paaskefesten skulde fejres i Israel, indtil Messias kom. Han var det store Paaskelam. Han opfyldte Profetien, der indeholdtes i disse hellige Ceremonier, som derfor burde have ophørt med ham, eftersom de da var unyttige, idet de havde opfyldt Hensigten med deres Indstiftelse. Men Joderne, der ikke anerkendte Jesus som Messias og havde meget uklare Begreber om Guds Lam (de tænkte sig Messias som en verdslig Erobrer), vedblev at fejre Paasken og gør det endnu den Dag i Dag. Den kristne Paaskefest stammer fra den jødiske, men blev af romersk-katolske Missionærer sammenblandet med den hedenske Fest for Foraarets Gudinde.

Paa en højt mærkværdig Maade blev Paaskens Symbolisme opfyldt ved Jesus Kristus, Verdens Forløser. Han kom til sine egne, og hans egne, de fleste af dem, modtog ham ikke. Han blev forkastet, domt og hængt paa Korset. Historien beretter, at Paaskelammet blev spist i Jerusalems Tempel omtrent i den samme Time, som Jesus døde paa Golgatha. Da de jødiske Rabbidere havde faaet Jesu Død udvirket, kom de til Pilatus, den romerske Landshovding, med et nyt Forlangende. Han fandt intet at udsætte paa Jesus, men for at behage Joderne lod han ham korsfæste. Nu ønskede de noget andet. Korsfæstelsen fandt Sted paa en Fredag, og ved Solnedgang

begyndte Jodernes Sabbat. De anmodede nu Pilatus om at have Ligene af Jesus og de to Røvere taget ned og begravet, for at de ikke skulde vanhellige Sabbaten. Hyklere! De kunde bære falsk Vidnesbyrd imod deres Næste og domme en uskyldig Mand til Doden uden Samvittighed, men deres Sabbat maatte ikke vanhelliges.

Pilatus fojede dem og sendte Soldater ud for at tage Ligene ned. De kom først til den ene Røvers Kors, og da de fandt, at han endnu var i Live, sonderbrod de hans Ben med deres Spyd, hvorved de dræbte ham, og derefter tog de hans Lig ned og begravede det. Den anden Rover blev behandlet paa samme Maade. Og de vilde have gjort det samme med Frelseren, men han var allerede død. Ikke et Ben i hans Legeme skulde brydes.

Ejheller skulde den Hellige »se Forraadnelse«. Hans Legeme, overgivet i hans Venners Varetægt, blev gjort rede og lagt i Graven. Men paa den tredie Dag opstod han med det samme Legeme, iført Herlighed, Udodelighed og evigt Liv. Saaledes blev han Opstandelsens Førstegrode og Ophavet til evigt Liv. Og fordi han lever, skal vi leve ogsaa.

Da dette store Sonoffer nu var bragt, var det nødvendigt, at denne Begivenhed blev erindret af Frelserens Disciple og af Verden i Almindelighed. Derfor blev Herrens Nadver indstiftet Aftenen for Korsfæstelsen, da Jesus mødtes med sine Apostle, brod Brødet, velsignede det og sagde: »Dette er mit Legeme,« og han tog Kalken og sagde: »Dette er mit Blod.« Efter sin Opstandelse kom han over til det vestlige Fastland og indstiftede Nadveren blandt Nephiterne, som Mormons Bog beretter. Ved denne Lejlighed var hans Udtalelser lidt tydeligere nedskrevne, thi efter at have uddelt Brødet og Vinen sagde han: »Dette skulle I gøre til en Ihukommelse om mit Legeme og mit Blod.« Saaledes viste han, at Nadverens Emblemer kun i symbolisk eller billedlig Forstand var hans Kod og Blod. Da han sagde: »Dette er mit Legeme og mit Blod«, var hans Legeme ubeskadiget og hans Blod ikke udgydt. Hans

Ord kunde derfor kun betyde, at Brodet og Vinen var Sindbilleder paa hans Legeme og Blod.

Fordi de Sidste-Dages Hellige bruger Vand i Stedet for Vin ved Nadveren, har man beskyldt dem for at afvige fra Herrens Ord. Jeg mindes et Besøg til Salt Lake City for mange Aar siden af en Gejstlig fra den græsk-katolske Kirke. Jeg tror, det var Athens Ærkebiskop. Han havde overværet et af vore Nadvermoder, efter hvilket jeg havde en Samtale med ham. Under denne sagde han blandt andet: »Jeg kom ligesom til at ryste over hele Legemet ved at se disse Mennesker drikke Vand i Stedet for Vin. Har den Herre Jesus Kristus ikke befaleet at bruge Vin ved Sakramentet?« Jo, det gjorde han; ikke alene blandt sine jødiske Disciple, men ogsaa blandt Nephiterne. Men vi er ikke begrænsede til, hvad Jesus befalede Joderne eller Nephiterne at gøre. Vi lever i en anden Uddeling. Hvad det kommer an paa for os, er at udføre det, som Herren har befaleet de Sidste-Dages Hellige at gøre.

Det er heri, at den store Forskel mellem Jesu Kristi Kirke og alle andre Samfund gør sig gældende. De er bygget paa Boger og Traditioner, overleverede Lærdomme, medens denne Kirke er grundlagt paa Aabenbarelsens Klippe. Vi tror paa Bibelen som Guds Ord, med Undtagelse af mulige Oversætterfejl. Vi tror ogsaa, at Mormons Bog er Guds Ord; og hvad Pagtens Bog og Den Kostelige Perle angaar, da indeholder de Jesu Kristi Aabenbaringer til hans Tjener Joseph Smith, denne Kirkes Grundlægger og denne evangeliske Uddelings præsiderende Profet. Men vi er ikke lænkede til disse gode Boger. Ingen Bog er Grundvolden for Kristi Kirke. Ingen Bog er god nok til at præsidere over den. Vi har guddommeligt inspirerede Mænd til at præsidere og lede. Vi har Præstedømmet, Myndighed fra Gud given til Mennesker i vore Dage gennem Engle, sendt fra Himmelen. Vi har Guds Kirke oprettet iblandt os, præsideret over af en Profet, Seer og Aabenbarer. Det er os befaleet at søge Visdom af de »bedste Boger«, og vi holder de nævnte Boger højt i Ære. De er vor Rettesnor i alt,

for saa vidt som deres Lærdomme kan anvendes i vore nuværende Forhold. Men de er ikke tilstrækkelige alene. De naar ikke langt nok. Ingen Bog kan være en eneste og tilstrækkelig Vejleder for et fremadskridende Folk paa dets Vej mod det celestiale Rige. Vi maa have Præstedømmet til at staa ved Roret, og for Sidste-Dages Hellige betyder det guddommelig Myndighed given til Mænd i Kodet.

Hvorledes fik de Sidste-Dages Hellige denne Myndighed? Den 15. Maj 1829, da Joseph Smith og Oliver Cowdery henvendte sig i ydmyg Bøn til Gud, viste Johannes, Doberen, sig for dem og lagde sine Hænder paa deres Hoveder, sigende: »I Messia Navn meddeler jeg eder, mine Medtjenere, det aronske Præstedømme, som indehaver Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, og Daab ved Neddypelse til Syndernes Forladelse; og dette skal aldrig igen borttages, for Levi Sonner atter frembærer et Offer for Herren i Retfærdighed.«

Derfra fik vi vor Myndighed eller en Del af den, ikke fra Bibelen, Mormons Bog eller nogen anden Bog. Det aronske Præstedømme bemyndigede Joseph og Oliver til at prædike, døbe og udføre andre ydre Ordinancer. Senere kom andre Engle — Apostlene Peter, Jakob og Johannes — og meddelte det melchizedekske Præstedømme, der gav dem Magt til at give Haandspaalæggelse for den Helligaand og modtage Aabenbaring fra Gud til Vejledning for Guds Folk. I Besiddelse af denne Fuldmagt var de i Stand til at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og paabegynde Israels Indsamling som en Forberedelse til Messia Komme.

Kort efter Kirkens Oprettelse var nogle nyligt døbte Medlemmer forsamlede for at nyde Nadveren, og Profeten gik ud for at købe noget Vin til dette Brug. Da Jesus havde anvendt Vin, antog han, at det maatte høre til. Men han var ikke kommen mange Skridt, for et himmelsk Sendebud modte ham og i Herrens Navn befalede ham ikke at købe Vin af hans Fjender og ikke nyde nogen, for de selv kunde fremstille den ren

og uforfalsket. Det blev ham fortalt, at den Tid skulde komme, da den Herre Jesus Kristus med alle de gamle Patriarker og Profeter vilde komme ned paa Jorden og nyde Nadveren i hans Faders Rige, og at han da vilde »drikke af Vintræets Frugt« med dem. Men under de eksisterende Forhold skulde de Hellige ikke bruge Vin, uden den var ny og tillavet af dem selv. Vand blev derefter benyttet i Stedet for Vin.

»Det er lige meget,« sagde Herren, »hvad I spise, eller hvad I drikke, naar I nyde Nadverens Sakrament, dersom eders eneste Øjemed er at gore det til min Ære, og ihukomme for Faderen mit Legeme, som blev hengivet for eder, og mit Blod, der blev udgydt til eders Synders Forladelse.« Dette er Hovedsagen. Det er ikke de benyttede Emblemer, der udgor Herrens Nadvere. Der er ikke Brød nok i al Verdens Bagerier eller Vand nok i alle Have til alene at udgore Sakramentet. Det er den hellige, symbolske Betydning af disse Ting og den af Præstedømmet udtalte Velsignelse, der er af Vigtighed. Det har mindre at sige, hvad der benyttes, naar det er rent og sanktioneret af Herren. Men det er meget vigtigt, at Handlingen udføres alene til Herrens Ære, til Minde om Frelseren, der dode for os, og at vi er værdige til at have hans Aand iblandt os.

Jodernes Paaske og de andre Ofringer pegede hen til en Begivenhed, der skulde finde Sted i Fremtiden. Nadveren peger tilbage til en Begivenhed, der allerede har fundet Sted. Forskellen mellem dem er Forskellen mellem Forventning og Ihukommelse. Til Erindring om vor Herre og Frelser, det Guds Lam, nyder vi de hellige Symboler paa hans Legeme og Blod, hvilket er Føde for vore Sjæle og leder vore Tanker hen paa det store Offer, som han bragte, og som vi bør mindes paa denne Maade, indtil han kommer.

OM MIRAKLER.

Bonhorelsen fra Guds Side, siger man, maa være en direkte Indgriben i Naturens Orden, idet den som Følge af en ydre Anledning, nemlig Bonnen, fremkalder en Tilstand, som ellers, hvis alt gaar sin naturlige Gang, ikke vilde være fremkommet. Et Menneske falder i Sygdom, men kommer sig, *fordi* han beder til Gud; det vil sige, Gud griber ind og forandrer Sygdommens naturlige Gang, altsaa gør et Mirakel. Er dette nu rigtig tænkt? Næppe. Man foretager her en Abstraktion fra den foreliggende Virkelighed, og man statuerer herigennem en Modsætning mellem Guds Gerning og Naturens Gang. Den sidste tænkes som en færdig, afsluttet Sammenhæng, der kun føjer sig efter Guds Vilje paa Grund af en særegen Magt-handling fra hans Side. Den har sin Retning givet engang, og denne kan selv Gud ikke ændre uden ved et Indgreb. Men med hvilken Ret opstiller man en saadan Forudsætning om en Modsætning mellem Guds og Naturens Virken? Lige saa lidt som den er nødvendig i sig selv, er den i Overensstemmelse med den kristne Forestilling om Gud. Efter denne er han ikke den fjerne Magt, der har trukket sig tilbage fra Verden, efter at han har sat den i Gang som en Maskine; Gud er just den, der er med i sin Gerning bestandig, som viser sig som Skabningens Herre, ved at han til enhver Tid ved Anvendelse af de naturlige Midler vil kunne sætte sit Maal igennem. Det maa dog betegnes som en uværdig Forestilling om Gud, naar det skal tænkes, at han ikke kan sætte sin Naadevilje igennem uden at ophæve den oprindelige Vilje, som er udtalt gennem Naturordenen. At sige, at Gud kun skulde kunne hjælpe os gennem Mirakler, er at lade Gud være begrænset og indskrænket ved sit eget Værk. Det vil være at lægge en Modsigelse i hans Væsen.

Krarup.

DEN HELLIGAANDS GAVE.

»Det troende Menneske, der har omvendt sig fra sine Synder og er blevet døbt af en af Herrens bemyndigede Tjenere, opstaar fra den vaade Grav rensed fra Synd. Han er aandelig opstanden. Hans gamle Liv er borte. Han er født paany. Dette er et Forbillede paa den kommende legemlige Opstandelse. Han er nu rede til at modtage den Helligaand, der »ikke bor i urene Tabernakler«. Dette er en Gave fra det Høje. Det er Trosteren, som Jesus Kristus lovede skulde komme, naar han gik bort. Den tilkendegiver Sandheden og bærer Videsbyrd om Faderen og Sønnen. Den er Evighedens Lys. Den aabenbarer nærværende og forbigangne Ting og udfolder de tilkommende Begivenheder for os. Den er Skriftens egentlige Ophav. Ved den skrev Profeterne Guds Ord. Den er Forbindelsesmidlet mellem Mennesket og dets Skaber. Den er den Kilde, hvorfra Evangeliets aandelige Velsignelser flyder. Uden den kan ingen med Vished sige, at Jesus er Herren. Uden den kan intet vedrørende den aandelige Verden fattes af dødelige Væsener. Uden den kan ingen indgaa i Guds Rige.

Den Helligaand meddeles ved Haandspaalæggelse. Ligesom Daaben er en Fodsel af Vand, saaledes er Haandspaalæggelsen en Fodsel eller Daab af Aanden. Begge er nødvendige for at kunne komme ind i Guds Rige, enten der ved dette forstaas Kirken her paa Jorden eller det herlige himmelske Rige i Faderens Nærhed. Kun de, der er i Besiddelse af denne Aand, er i Sandhed Guds Børn.«

Charles W. Penrose.

»Men denne Gave, denne Troster, denne Sandhedens Aand, der støtter Sjælen, oplyser Sindet, leder ind i al Sandhed og sætter Menneskets Aand i Stand til at fatte de ellers ubegribelige Ting, der hører Gud til, er en vigtig Tilføjelse til det, som Mennesket forud har modtaget, og kan ligesom disse andre Guds Gaver forøges, opbygges og udvikles. Gennem Lydighed og Retfærdighed kan den bringes til at vokse og udvikle sig,

indtil Synd er aldeles bortjaget, Sindet opfyldt af Guds Herlighed og hele Legemet gennemtrængt af Liv og Lys.

Ved Ulydighed og Uretfærdighed vil denne Aands Indflydelse hurtigt indskrænkes og formindskes, indtil Sjælens Lys helt udslukkes, og Mørke, Fortvivlelse og aandelig Død er Følgen. At besidde en Fylde af Guds Helligaand burde derfor være det store Formaal med Menneskets Tilværelse, thi ved den alene kan Menneskets Sjæl blive evigt ophøjet og herliggjort. Der er dog forskellige Slags »Fylde«, ligesom der er forskellige Slags Herligheder, svarende til de ulige Evner, Egenskaber og Fortjenester hos dem, der kommer frem i Opstandelsen. Den Fylde, som hver Sjæl modtager, vil være indenfor den Herlighed — den celestiale, terrestriale eller telestiale — hvori dens Legeme herliggøres fra Graven. »Faderens Fylde« er celestial Ophøjelse, og uagtet dette er et Maal, der ikke opnaas pludseligt, burde det være enhver Guds Søns og Datters hele Stræben og højeste Ønske at naa det. Vi burde begynde at arbejde hen imod dette Maal nu, thi vi kan alle være forvissede om, at Uddelingen af disse evige Velsignelser vil finde Sted i Overensstemmelse med og i Forhold til vore Gerninger, gjorde i Livet.

Kristus, vor Frelser, erhvervede og besad en Fylde her paa Jorden. Men ren og ubesmattet, som han var, modtog han dog ikke en Fylde fra Begyndelsen, men erhvervede sig den efterhaanden. Ved Dag for Dag at leve efter ethvert Ord, der udgaar af Guds Mund, blev han i Stand til at modtage og besidde den Helligaand i et stedse større Omfang, indtil det tilsidst »behagede Gud, at i ham skulde hele Fylden bo«. Vi har det alle i vor Magt at gøre det samme. Han er vor store Fører og Eksempel. Saaledes som han var ren, maa vi være rene; saaledes som han har lydig, maa vi være lydige; som han var fuldkommen, maa vi være fuldkomne og ligesom ham komme frem for Guds Trone fri for Plet og Lyde, dersom vi skal vente at blive ham lig, arve hans celestiale Herlighed, besidde en Fylde af hans Aand, blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Med-

arvinger og have et evigt Opholdssted i de himmelske Boliger beredte for de retfærdige og de trofaste fra Verdens Grundvold blev lagt.«

Orson F. Whitney.

MISSIONSNYHEDER.

✓ AFLØSNING. Ældste Emil Andersen, der siden Maj 1923 har præsideret over Kobenhavns Konference, er hæderligt afløst og rejste hjem den 9. Januar med »Hellig Olav«. Ældsterne Truman O. Nielsen og Niels A. Pehrson, der blev løst fra deres Missionsgerning kort før Jul, rejste hjem med samme Skib.

✓ BESKIKKELSE. Ældste Julius Bruun blev den 11. Januar løst fra sin Stilling som Præsident over Aarhus Konference og beskikket til at præsidere over Kobenhavns Konference. Ældste Bryan L. Petersen blev beskikket til at præsidere over Aarhus Konference med Wallace P. Winkler som Konferencesekretær.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

„SER TIL, AT INGEN FORFØRER EDER.“

(Af *Jos. A. McRae* i »Imp. Era«.)

Tidsskrifter, Dagblade og største Delen af Befolkningen er i denne Tid begejstret over den smilende lille Franskmand — Emile Coue. Beretningerne om de vidunderlige Kure, som er opnaaet gennem hans Selvindskydelsesmetode, fylder Side efter Side i Magaziner og Blade. At dette skulde være Tilfældet, er ikke saa underligt; ja, det vilde være endnu mere underligt, om han ikke tiltrak sig Opmærksomheden blandt de legemligt svækkede; og i vor Tid, med dens nerveanspændende Krav, der stilles af vor Livsførelse og industrielle Virksomheder, er de fleste legemligt svækket.

Hensigten med at omtale dette Emne netop paa denne Tid er at advare mod at løbe efter »Coueismen« og glemme den højere Kilde, fra hvilken vidunderlige Helbredelser er komne til os; thi den Lære, som den gæve lille Franskmand fremsætter, er ligesaa gammel som Menneskeslægten.

»Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udodelighed og evigt Liv for Mennesket.« (Moses 1: 39.)

Saaledes underrettes vi om, at efter at Herren havde tilkendegivet sig for Moses og vist ham sine Skabelser, blev det sagt til ham, at Herrens Herlighed bestod i at tilvejebringe »evigt Liv for Mennesket«, ikke alene Helbredelse for legemlige Sygdomme, men hele Personlighedens Igenfodelse til »evigt Liv«. Og atter: »Formedelst Overtrædelse kom Faldet, hvilket Fald bringer Død; og eftersom I blev født til Verden ved Vand og Blod og Aanden, som jeg har skabt, og blev af Støvet en levende Sjæl, saaledes maa I ogsaa fodes igen til Guds Rige af Vand og Aand og renses ved Blod, ja, Blodet af min Enbaarne; for at I kunne blive helliggjorte fra al Synd og nyde det evige Livs Ord i denne Verden og evigt Liv i den tilkommende Verden, ja *Udodelighedens Herlighed*.« (Moses 6: 59.) Medens Coue altsaa lover Helbredelse fra legemlige Sygdomme, giver Gud Lofte om »udodelig Herlighed«.

Sidste-Dages Hellige har et mere stadfæstet »profetisk Ord« end noget, der kan opnaas gennem psykologiske Metoder eller psykiske Indflydelser fra en hvilken som helst Kilde.

»Ser til, at ingen forfører eder! Mange skulle paa mit Navn komme og sige: Det er mig; og de skulle forføre mange.« (Mark. 13: 5, 6.)

Lad os gaa tilbage i Historien og betragte nogle af de Begebenheder, ved hvilke denne Læresætning, der nu paa en saa moderne og eftertrykkelig Maade gør sig gældende, blev tydeligt lagt for Dagen som en Kraft fra Gud.

At Elisa, Profeten, 897 før Kr. handlede under Guds Indflydelse, vil ikke kunne benægtes. En spedalsk Mand kom til ham. Denne blev af Profeten befalet at bade sig syv Gange i

Jordans Flod. Efter en Del Omsvøb gjorde han dette og blev befriet for sin Sygdom. (Se 2. Ko. 5.) Nu bliver der sagt til os om at gentage visse Ord tyve Gange, og vi skal blive helbredede. Profeten sagde til Kongen, at han skulde leve femten Aar. (2. Ko. 20: 6.)

Det gamle Testamente vrimler med Udtalelser i Retning af, at »som et Menneske tænker i sit Hjerte, saaledes er han.«

Lad os nu vende os til det nye Testamente. Hos alle dem, paa hvem Mesteren udførte sine Undergerninger, synes han at have forlangt, at Tro skulde være til Stede hos dem, for at de kunde blive helbredede. Ikke at han ikke skulde kunne have gjort de Ting, som han udførte, uden deres Hjælp, men han gjorde dem ikke.

»Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle disse Ting gives eder i Tilgift.« (Matt. 6: 33.)

»Og alt, hvad I begære i Bonnen troende, det skulle I faa.« (Matt. 21: 22.)

Det bliver os fortalt i vor moderne Psykologi eller Psykoterapi eller hvad andre Navne man finder paa at kalde det, at vi maa koncentrere vore Tanker paa de Ting, vi ønsker. »Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. *Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden.*« (Jakob 1: 5, 6.) At give os selv hen under Guds Indflydelse, med Tro og Tillid til ham, bringer os de Velsignelser, vi søger.

»Og se, der var en Kvinde, som havde haft en Svagheds Aand i atten Aar, og hun var sammenbøjet og kunde aldeles ikke rette sig op. Men da Jesus saa hende, kaldte han paa hende og sagde til hende: Kvinde! du er løst fra din Svaghed. Og han lagde Hænderne paa hende; og straks rettede hun sig op og priste Gud.« (Luk. 13: 11—13.)

»Men da Solen gik ned, forte alle de, som havde Syge med alle Haande Svagheder, dem til ham; og han lagde Hænderne paa hver enkelt af dem og helbredte dem.« (Luk. 4: 40.)

Han helbredte deres Syge, gengav deres Blinde Synet, aabnede de Doves Øren, fik de Lamme til at gaa, kaldte de Dode frem af Gravene, og da sagde han: »Den, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal ogsaa han gøre, og han skal gøre større Gerninger end disse.« (Joh. 14: 12.) »Hvad som helst I bede Faderen om, skal han give eder i mit Navn.« (16: 23.) Der synes ikke at have været anvendt Besværgelser eller hemmelige Ord — kun Tro paa den Herre Jesus Kristus. En Gang, da Disciplene kom til Jesus, efter at han havde uddrevet onde Aander, spurgte de ham: »Hvorfor kunde vi ikke uddrive dem?« Han sagde til dem: »For eders Vantros Skyld.« (Matt. 17: 19, 20.)

Pladsen vilde ikke tillade nogen fuldstændig Liste over Skriftsteder fra Bibelen, hvor saadanne Tildragelser omtales, men jeg ønsker blot at vise, at saadanne Ting ikke er nye.

Lad os fra de jødiske Skrifter vende os til de i vore Dage fremkomne hellige Boger. En Sammenførelse af de gamle og nye Skrifter fremhæver den Kendsgerning, at vi i os selv besidder Kraften til at gøre mange underfulde Ting, dersom vi blot har tilstrækkelig Tro, og dersom vi vil give vort Hjerte til Gud ligesaa fuldstændigt, som det forlanges af os at underkaste os disse sjælelige Indflydelser, hvorom der tales saa meget.

Zeezrum, en lovkyndig, anklagede Alma og Amulek, men blev senere syg og sendte Bud efter dem. Alma tog ham ved Haanden og sagde: Tror du paa Kristi Kraft til Saliggørelse? Og da han bekendte sig at tro paa ham, blev han helbredet. (Alma 11—15. Kap.)

»Og det skete, at da han havde talet saaledes, at den hele Mængde med én Vilje kom frem med deres Syge og med deres Besværede og med deres Lamme og med deres Blinde og med deres Stumme og med alle dem, som vare besværede paa nogen Maade; og han helbredte dem alle, da de bleve bragte frem til ham. (3. Nephi 17: 9.)

»Og store og vidunderlige Gerninger udførtes af Jesu Disciple, saa at de endog helbredte de Syge og oprejste de Dode, bragte de Lamme til at gaa og de Blinde til at se og de Dove til at høre; og

alle Slags Undergerninger udforte de iblandt Menneskenes Born, men ingen Undergerning uden i Jesu Kristi Navn.« (4. Nephi 5.)

Pagtens Bog er ikke en historisk Beretning om et Folk, men hvor vidunderligt de i denne Bog givne Lofter er blevne opfyldte, kan bevidnes af Tusinder nulevende Mænd og Kvinder. De følgende Skriftsteder er valgte i Flæng:

»Begær ikke Mirakler, uden at jeg befaler eder det, undtagen at uddrive Dævle, helbrede de Syge, og imod giftige Slangere, og imod dødelig Forgift. Og disse Ting skulle I ikke gøre uden at det bliver forlangt af eder af dem, der behøver det. (24: 13, 14.)

»Læg eders Hænder paa de Syge, og de skulle blive helbrede.« (66: 9.)

»Bed altid, saa vil jeg udgyde min Aand over dig, og stor skal din Velsignelse vorde, ja større end om du skulde faa Jordens Skatte og den dermed følgende Forgængelighed.« (19: 38.)

»I mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle de aabne de Blindes Øjne og oplade de Doves Øren; og den Stummes Tunge skal tale.« (84: 68—70.)

»Thi der er mange Gaver; og enhver er given en Gave ved Guds Aand.« (46: 11.)

»Ved Aandens Kraft blev vore Øjne opladte og vor Forstand oplyst, saa at vi kunde se og forstaa, hvad der hører Gud til.« (76: 12.)

»Thi de, der er trofaste og erholde disse to Præstedømmer, om hvilke jeg har talet, og hædre deres Kald, blive helliggjorte ved Aanden til deres Legemers Fornylse.« (84: 33.)

»Thi Guds Ord er Sandhed, og hvad som er Sandhed er Lys, og hvad som er Lys er Aand, ja Jesu Kristi Aand. Og Aanden giver hvert Menneske, som kommer til Verden, Lys, og oplyser ethvert Menneske i Verden, der lytter til hans Rost.« (84: 45, 46.)

»Og Sandheden er Kundskaben om Tingene, som de er, som de var og som de skulle blive. . . . Den, der holder hans Bud, annammer Sandhed og Lys, indtil han bliver herliggjort i Sandhed og véd alt.« (93: 24, 28.)

»Thi saa siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og naadig mod den, der frygter mig, og jeg finder Behag i at ære dem, der tjene mig i Retfærdighed og Sandhed til Enden, stor skal deres Lon være, og evig deres Hæder, og dem vil jeg aabenbare alle Hemmeligheder, ja, alle mit Riges skjulte Hemmeligheder fra fordums Dage; og i tilkommende Tider vil jeg aabenbare dem min velbehagelige Vilje angaaende alt, hvad der hører mit Rige til. Ja, endogsaa Evighedens Undere skulle de skue, og de tilkommende Ting vil jeg vise dem, ja, hvad der angaar mange Slægter. Deres Visdom skal være stor, og deres Forstand naa til Himmelen, og for

dem skal de Vises Visdom forgaa, og de Forstandiges Forstand blive til intet; thi ved min Aand vil jeg oplyse dem, og ved min Kraft vil jeg tilkendegive dem min Viljes Hemmeligheder; ja, de Ting, hvilke intet Øje har set, ej heller Øre har hørt, eller er opkommet i noget Menneskes Hjerte.« (76: 5–10.)

Vi har Mose og Profeternes Vidnesbyrd; vi har Vidnesbyrdet af Mesteren selv gennem hans Undergerninger; vi har nulevende Menneskers Vidnesbyrd, hvilke har set saadanne Underere udført; vi har Guds skrevne Ord som et Vidnesbyrd om de Velsignelser, han har i Beredskab for os, og dog vil nogle lade dette »sikre Profetiens Ord« upaaagtet, medens de løber efter andre Guder.

Faren bestaar ikke i, at Dr. Coue har opnaaet disse vidunderlige Resultater, der tillægges ham, men i den Kendsgerning, at selv om det er rigtigt, at han er i Besiddelse af Evnen til at udføre disse Handlinger, bør Gud, alle saadanne Kræfters Ophav, ikke helt lades ude af Betragtning.

Dersom vi betragter Mennesket som Spiren til en Gud og denne Tilværelse som et Led i en uhyre Plan, hvorefter kun en ubetydelig Del kan fattes af Mennesket, der paa sine Vandringer langs Livshavets Kyster samler nogle faa Visdomskorn, da kan vi forstaa, at der bag vor Væren, Goren, Sogen og Viden ligger »det store Kundskabens Hav uberørt«.

Hvorfor skulde Mennesket ikke kunne opnaa en delvis Anvendelse af sine Kræfter og i Forening med Gud blive en Skaber? Jesus helbredede den Syge, aabnede de Blindes Øjne og de Doves Øren, og oprejste de Døde, og sagde til sine Disciple: »Større Gerninger end disse skulle I gøre.« Disse større Ting har vi endnu ikke magtet. Lad os derfor gaa tilbage til Begyndelsen og med Mesteren sige: »Ser til, at ingen forfører eder.«

Ved at lytte for opmærksomt til og følge for omhyggeligt efter Menneskers Bud, er der Fare for, at vi glemmer at give Gud Æren, som alene tilkommer ham.

Det halve har ikke været sagt, de Højder, hvortil vi kan naa, har end ikke været set i Dromme, og vil ikke kunne fattes

af os, før vi har saaledes indrettet vort Liv, at vi kan erhverve os denne højere Kundskab om det, som Gud har i Sinde med os.

Hvor tilbojelige Menneskene er til at følge efter Skyggen og forlade Virkeligheden — følge Tællepraasen og vende Ryggen mod Retfærdighedens Sol. Somanden stiller sit Kompas og styrer sit Skib efter Lyset fra Stjernerne, men hvor velkommen er ikke den opgaaende Sols klare Straaler!

Dette Evangelium var saa ligetil, at et Barn i Begyndelsen, ved Inspirationens Lys, kunde forstaa dets højere Betydning, og dog saa omfangsrigt, at de største Videnskabsmænd standse i Ærefrygt foran dets majestætiske Udfoldelse.

STRØTANKER.

Rigdommens Forbandelse bestaar i, at den tilintetgør Lysten og Evnen til at arbejde. Den Mand, der intet bestiller, fordi han har nok at leve af og kan fore en behagelig Tilværelse, er ikke en Smule bedre end den, der intet bestiller, fordi han kan tigge eller ryge sin Pibe paa Bænken ved Fattighusets Dor. Begge er Snyltere. De tjener ikke Samfundet, men Samfundet betjener dem.

Frank Crane.

Tal saadan med Gud, som om Mennesker lytted'.

Med Mennesker gaa, som om Gud var til Stede.

Den, der lever uden at begaa den mindste Daarskab, er ikke saa klog, som han selv tror.

INDHOLD:

Jesu Kristi Sonoffer	17	Missionsnyheder	26
Om Mirakler	23	Ser til, at ingen forfører eder	26
Den Helligaands Gave	24	Strøtanker	32
